

Varga Árpád

LÉNYEM
ANYÁM
VIRÁGA

Varga Árpád

Lényem anyám virága

Varga Árpád

LÉNYEM ANYÁM VIRÁGA
Versek

Miskolc–Pápa
2021

Borító és műszaki szerkesztés:
Zsoldos Árpád és Adrienn
Irodalmi Rádió
www.irodamiradio.hu

Az illusztrációk közül a vízjellel ellátott fotókat
László Ákos készítette.

László Ákos további fotói:
<https://mindenoke.hu/laszlo-akos-fotografus>
<https://www.facebook.com/laszlo.akos.foto.hu/>

ISBN 978-615-6270-19-1

© Varga Árpád, 2021.
Minden jog fenntartva!

AJÁNLÁS

„Éles a nyelvem, nem tagadom.

Ha sért az igazság, feloldom.” – így kezdi Varga Árpád *Hamis idilli kép* című versét. Ez a két sor szépen jellemzi szerzőnk alkotói hitvallásának alapjait: ami a szívéen, az a száján; s ezt egy művésznek feltétlenül fel kell vállalnia ahhoz, hogy embertársai előtt megvilágítson bizonyos dolgokat; elmondja véleményét úgy, ahogy talán más is gondolja, de nem meri, vagy nem tudja.

De nemcsak a társadalmat, magyar népünket érintő kérdésekben őszinte, hanem a családi kapcsolatait illetően is. Kitárulkozik az olvasó előtt, mély érzelmeket foglal soraiba.

Ebben a kötetben felnőni látjuk az anno még tizenegy évesen kombájnokról és traktorokról verselő kisfiút. A felnőtté válás drámája kibontakozik a versekben, mert a nyitott szívvel a világ felé forduló fiatalembert gyakran érik csalódások. Szeretné, hogy a világ idilli hely legyen, de aztán azzal szembesül, hogy embertársai nagy része nem tud békésen a másik mellett élni. Pozícióharc, túlkapás, irigység, rosszindulat, pénzhajhászás, lopás, hazugság, s sorolhatnánk még a kötetben előforduló „civilizációs mellékhatások”-at, egyéb emberi bűnöket, amelyek között kénytelen élni, írni és tanítani.

Tanáremberként keresi a bölcsek társaságát, hangsúlyozza az olvasás fontosságát, tudatosan alkot, s így szól az olvasóhoz.

Hallgassuk meg Varga Árpád líráját, mert erős, szubjektív, mélyről jön, társadalmunkért aggódik és őszinte.

*Zsoldos Árpád és Adrienn
szerkesztők
Irodalmi Rádió*

ELŐSZÓ

1984-ben születtem, gyermekkoromat Baranyában, Somogyban töltöttem, és jelenleg is egy dunántúli kisvárosban élek a kisfiammal és a feleségemmel. A költészet számomra elsősorban lelki megnyugvást jelent, mégis többet egyfajta passziónál. Bár manapság a sűrített, lírai gondolatok a rohanó élettempó és a jellemzővé vált türelmetlenség okán egyre nehezebben kapnak helyet az emberek életében, ennek ellenére meggyőződésem, hogy ma is az irodalom szerves részeként tekinthetünk a versekre. Alkotói, írói álnevem vagy művésznevem nincs, mert eleddig nem tartottam fontosnak, akár hasznosnak, hogy kitaláljak egyet. Hogy miért kezdtem el éppen verseket írni? Talán mert eddigi életem szakaszaihoz, megértéséhez, tapasztalataimhoz, illetőleg a mindezekből fakadó érzelmek feldolgozásához egyelőre megfelelőbb kifejezési módot nyújt a líra. Mindazonáltal rengeteg gondolatom van a világról, mely gondolatokat olykor jól vagy rosszul, de igyekszem méltóképpen feltáralni, ehhez pedig a világ talán legkifejezőbb (anya)nyelve áll a rendelkezésemre. Már kamaszkoromban vonzott az írás, mai napig őrzök korabeli naplójegyzeteket, szösszeneteket eredeti formájukban. Elmondások és iskolai vélemények alapján viszonylag korán jól tudtam fogalmazni. Kitűnő magyartanáraimnak köszönhetően remek képzést és motivációt kaptam, így hát nem tudott semmi eltántorítani sem az írástól, olvasástól, sem pedig a folyamatos tanulni vágyástól. Szándékom szerint lírai alkotásokat, eleinte „versikéket” 11 éves korom óta írok, később egyre inkább nemcsak személyes témájú (tájleíró, szerelmes, elbeszélő írások), hanem mondhatni komolyabb hangvételű, közéleti mondanivalóval bíró és közállapotokat feszegető műveket is alkottam. A tanárképző főiskolát Szombathelyen végeztem, földrajz és magyar szakos általános iskolai tanár lettem. Prózát írni irodalmi célzattal s magam által így megítélhetően még nem próbáltam. 2016 őszén viszont elhatároztam, hogy a már meglévő és a majdan születendő költeményeimet mindenképpen publikálni fogom.

Eddigi műveim többségére, a szövegek nyelvezetére jellemző az elgondolkodtató, mégis közérthető megfogalmazás. Kvázi fixa ideám, hogy a szociális média felületeit kihasználva minél több magvas, lírai gondolatot juttassak el a fiatalokhoz. Éppen ezért verseim elsősorban online folyóiratokban (pl. *Litera-Túra Művészeti Folyóirat* online havi periodika; *Szózat* elektronikus-online irodalmi, művészeti és kulturális folyóirat; *Irodalmi Epreskert 5.* sokoldalú virtuális művészeti folyóirat; *NapSziget a művészetekért* online művészeti és kulturális magazin; *Polikróm* kulturális, közösségi-művészeti online folyóirat), a szociális médiában fellelhető irodalmi magazinokban (pl. *Litera-Túra*

Művészeti Magazin; MIR – Magyar Irodalmi Rovat; Sumida Folyó Hídja Kulturális Magazin; Gondola Kulturális Magazin), valamint számos antológiában (pl. *Apeva 2017, Apeva 2018, Apeva 2019, Apeva 2020, 1150 apeva, Jelek 2019, Szavakból kaszlat, Szószánkó, Lélekapocs, Úton, Gondolatrajzok, A szó ünnepe*) olvashatók. Mindazonáltal nyomtatott folyóiratok is publikáltak már műveimet (pl. *Kis LANT Irodalmi Folyóirat; Partium* irodalmi, művészeti és közéleti folyóirat), magánkiadású első verseskötetem pedig 2019 tavaszán jelent meg *Kétszáz apeva* címmel, valamint egy szintén elektronikusan kiadott és olvasható könyvem is jelent már meg tavaly *Posztmodern mondókák* címmel.

Ez a mostani kötet több okból is jelzésértékűnek számít. Érdekessége, hogy a bensőségesen megfogalmazott címe valójában egy idézet, ám e címet adó verssor egy olyan versből való, mely a *Fény az alagútban* című készülő kötetemben kap majd helyet. Emellett annyiban tér el az eddig megjelentektől, hogy ezúttal nem tematikus vagy formai szempontok alapján került kiválogatásra ez a nyolcvan költemény, hanem egy átfogó képet kíván nyújtani mindabból a költői világból, attitűdből, hitvallásból, melyre ugyan az évek során hatottak különféle változások, mindemellett a gyökerekhez mégis hű maradt. A versek zöme a 2010-es évek elején-közepén keletkezett, amikor már szüleim halálát hosszú évek követték, és amikor már úgy éreztem, valami megmozdult a világban, szinte mindenki egy úgynevezett paradigmaváltásról beszélt, s a XXI. század ténylegesen elkezdődhetett. Valójában ez a kötet tehát úgymond az igazi bemutatkozásom, mind az érzelmi hullámvasútból fakadó személyesebb líráival, mind pedig a gondolati líráival, s reményeim szerint minden kedves olvasója értékes időtöltésnek fogja tartani ezen alkotások megismerését.

A kötet létrejöttét köszönöm egyfelől László Ákos fotósnak, aki képeivel illusztrálta műveimet, másfelől a miskolci Irodalmi Rádió szerkesztőinek, Zsoldos Adrienn-nek és Árpádnak, hogy a kézirat szövegét, illetőleg az elektronikus kiadványt gondozták!

Pápa, 2021. február 28.

A szerző

SZECSKA AVATÓ

Hangrobaj, zsivajgás
Málészáj, kiáltás
Fény lobban s virágok
Belépő új diákok

Piszmognak, kurjant'nak
Vitézlőn csusszannak
Fejüket forgatják
Lámpaláz't vigadják

Barcs, 2001 őszén

EGY NAPPAL A SZÜLETÉSNAPOM ELŐTT

Holnap lesz a születnapom!
Hogy mit kapok? Még nem tudom,
De már kaptam épp eleget:
Sok örömet, sok kedveset.
Nem mondhatom, nincs panaszom,
A magány az én vigaszom.
Meg a toll, mi kezem foglya,
Versemet e kettő ontja.

Barcs, 2001. február 19.

EMBERI TÁJ

Megborzong a tábla, derengeti ifjú szellő
Gépek hada zúdul belé, az égen semmi felhő
Harmincnyolc fokos hő mi festi ezt a tájat
Aranysárga búza s gépfüst együtt árad

Gyermekként táruul elém a kép, rögzült az idővel
Tücsökhegedűvel, piszmogó nessel, munkás sörrel
Jött a tél: aludt a táj s vele te is aludtál
S a betakarítást mindig ugyanúgy végzik már

Barcs, 2002. március 27.

MAJOROKBAN

Megérett az idő a nagy és széles e határban,
Gépek indulnak ki a szántóföldre, a táblákra.
Nem is csoda, hisz itt most nálunk szeptemberi ősz van,
Aratás és vetés lesz egyaránt folyó munkában.

Aratni a kukoricát, napraforgót s a szóját;
Elvetni a kalászosokat: a búzát és árpát.
E munkáknak megfelelően és precízen híven
Kombájnok, traktorok találhatók szerteszét itten.

Hol itt? Hát mifelénk szokás így: itt a majorokban!
Ezekből eme helyen meglásd, legalább tán száz van!
Egyszer itt, másszor ott – munkások felváltva dolgoznak;
Most éppen vetni mennek, ezért a magtárban vannak.

A magtárban a zsákok adnak düledező képet,
Mert a bennük lévő búzaszemek igencsak félnek.
Félnek a téltől, a dermesztő és csípős hidegtől,
Mely mint gonosz nagy úr, hirtelen minden szemet megöl.

Barcs, 1995 őszén

A szerző saját gyermekkori rajza

MINT A BOGÁR

Ami neked megvan
Azzal kell, hogy nyerj!
Bogárnak is mindegy
Ide-oda vagy fel
Mert a gravitáció erős ugyan
De reá aztán nem hat!
Szerfelett könnyű kis súlyával
A nehézség bizonytalanodhat

Barcs, 2003. október 11.

PANASZOK

Én mindig szerettem volna
Az emberekkel jó lenni
Jónak elfogadva mindenkit
Baráttommá tenni
De megmásítják lelkemet
Lassan elferdítik formám
S el is fáradtam ebben
Eme emberismerő tornán
Nincsen egymáshoz türelem
Megértés, kompromisszum
Csak sok apró konfliktus
Feszülő izomkolosszus
A képesség, talentum
Bár fontos egy fogalom
De nem itt e közegben
Ha egyben nem hatalom
Olyan nehéz Isten
Két jó embert találni
Olyan nehéz itt lenni
Szívélyessé válni
Meghitt szféra nincsen
Nem volt s nem is lesz
S élni ebben a hitben
Csacsakaság és nonszensz

Barcs, 2003 őszén

KIFEJEZ VAGY LEFEJEZ

Magyarnak nehezebb kifejeződni,
Pedig szebb kincsét több mint ezer év őrzi!
Világnyelvi satnyaság hamisan súgja:
Szégyelld, ha nem tudod, s szégyen honodra!

Pápa, 2012. év végén

A KÖLTÉSZET NAPJÁN

Ma költészet napja van
Hazánkfiának magyar komorban;
Ünnep ez bujdokolón
Fejeiket a homokba dugóknak.

Ha költészet napja van,
Várhatunk halált holtan;
Egy tudós sem fejtheti meg,
Mi dereng egy lélekszomjban.

Pápa, 2013. április 11.

ÍRJ, HA...

Írj, ha megbántanak...
Ha rád törnek a szavak.

Írj, ha gyűlölsz...
De nem kéjből,
Csak ha jogos haragod elfogyott,
Elszökött türelméből
– bocsánatos gyűlölségből.

Írj, ha döbbensz...
Ha zavart látsz.
Ha kutyaugatást vált kiáltás.

De mindvégig maradj higgadt,
Élni hosszan kell!
A költő sem mindentudó,
Csak lelket ünnepel.

Pápa, 2013. június 10-11.

EGYENES EMBER

Az igazság létezik,
A hazugság az, melyet kitalálnak.
Ugyanakkor lényegi dolgokban
Két igazság nem létezhet, csak egy.
Az, hogy melyik vagy mi az igazság,
Már részletkérdés,
De az ördög a részletekben van elrejtve.
Ha képes vagy rá, ha tudod és szándékozod,
S nem félsz, meglelheted az igazságot.
De nem véletlen, hogy az ember képes hazudni.
Ha azt gondolod, nincs igazság,
A hazugságot hiszed annak.
S ha azt gondolod,
Hogy e két szélsőség nélkül is létezhet az ember,
Előbb-utóbb felemészt a hazugság.
Az igazsághoz nem vezethet csak és kizárólag egyenes út,
De az útirány elvétele végzetes.

Pápa, 2010

SZERETET NÉLKÜL

A szeretet nélküli cselekedet
abban az értelemben érthetetlen,
hogy általa kizárólag olyasmi dolog okozható,
amely nemhogy nem imponáló,
hanem akár ellenszenves, visszatetsző, ártó,
kapcsolatteremtés szempontjából pedig vagy közömbös,
vagy az egyik fél számára elvtelen, alázatot keltő;
ezáltal tehát felismerhető.

Pápa, 2015. január 5.

NEMZEDÉKEK KÖZÖTT

Hallgassuk meg az öregeket!
Így járjon nekik a tisztelet!
Ne fojthassák múltjukba tárgyát
történeteiknek – adják át!

Figyeljük a fiatalokat!
Nem kell félni, tudják dolgukat!
Azzal vagyunk értük legjobban,
ha bízunk bennük – tegyék jobban!

Pápa, 2015. március 18-19.

NÉMA MOZAIKOK

Van olyan költő, aki egy jó verset ír.
Van olyan költő, aki egy nagy verset ír.

Van olyan költő, aki sok jó verset ír.
Van olyan költő, aki sok nagy verset ír.

Én egyik sem vagyok, csak írva hallgatok,
S ti néma mozaikok, majd eggyé forrjátok!

Jussatok el bárhová, fényes üzenet-darabkák,
Zengjétek el nyelvemen betűim hangokká!

Pápa, 2013 októberében

FELKELTŐ ÁLOM

Reggel felkelvén
a napfény szikrázik
kagylóhéjakba zárt két szememre,
mintha hártyafalán egy
lágylencsén át
volna a világ így megfestve.
Elfeledvén minden
szennyező rémhírt,
min tévéhíradótól szörnyedek,
kedvesen érzem e szűrődő narancsszínt,
s a melegség simítja látószervemet.

De hová is ébredtem?
Kérdésem villant fel agyamban
ábrándító képeket:
tudom a valót, a jelent, ha kelek –
de nem kellenek,
és ezt így
elkeserítőnek
érezkelhetem.

Az álmok...? Azok mások!
Óriás szivárvány-virágok!
S ha rossz is egy, csak jó felé lépeget.
Párás szemünkön nézzük e tündöklő fátyolt,
mely átforrasztja a valósághoz a képzetet.

Így nincs mit tenni,
álmodni kell most
szükségből, „*éj-mélyből*”
szobánkba évdő,
csillámló-villámló rejtjelet!
Lételem, hogy álmodj,
ha nappal, ha bárhol:
megálmodni ősi teremtetést jelent.

Álmodd meg, hogy nincsen, de nincsen béklyó!
Hogy vidám kínod egyszer még megszerezsd!
Álmodd meg, hogy lesz még, de lesz még szép szó,
és azon beszélnek majd az emberek!

Hogy szól még az ének, boldogok vének,
és ember s természet végre egyre megy!
Álmodj csak, én hagyom... hagyom, mert így jó...
Éljük így ezt az életet!

Pápa, 2013

ÁLMOSSÁGOK VILÁGA

Azt hazudják nekünk: az *Álmos* minket
nemcsak éjjel, nappal is ösztönözhet
– hogy feszüljünk meg, hogy elérhessük a fényben,
mivel csakis szenvedve kaphatjuk meg.

Én nem így hiszem: az *Álmos* ajándék,
s nem megfeszülni, csak bátran hinni kell!
Közel van, a miénk, nem légből kapott árnyék;
kellemes út – nem bonyolult végtelen.

Pápa, 2013 decemberében

A SZERELEM ELŐSZELE

A szerelem, mint egy kisgyerek,
Először tetszetni akar, úgy hízeleg
Belénk bújva, belécsábulva
Elszórakoztatja valónkat.

Zavarba ejtett, naiv lelkünk
Komolytalan – bárgyún cselekszünk.
Szavainkat szánkra nem is agyunk hozza;
Védekeznénk, de már hiába.

A szerelem előszele jár:
Így fizet az életben, aki csak hátrál.
Hátba találja Ámor nyila,
S hogy mit kezd vele, szíve joga.

Pápa, 2013. november 16.

CSAK...

Csak ambiciózus nyerhet pozíciót.
Csak bányász nyelhet bányaport.
Csak tyúk kapirgálhat szemétdombon.
Csak ember ihat rossz alkoholt.

Csak ember ehet étteremben.
Csak tyúk találhat még búzamagot.
Csak bányász kutathat mélyben.
Csak ambiciózus bukhat sorsfordulót.

Pápa, 2013. év végén

HAMIS IDILLI KÉP

Éles a nyelvem, nem tagadom.
Ha sért az igazság, feloldom.
Nem mindig jó ez, nem mindig szép,
De jobb, mint egy hamis idilli kép!

Pozícióharcok, túlkapások,
Civilizációs mellékhatások...
Vajon mindig jó ez, vajon mindig szép?
Vajon jobb, mint egy hamis idilli kép?

Pápa, 2013

ROSSZINDULAT

A rosszindulat az irigységgel
párhuzamot mutat,
sőt kárörvendőt, netán cinikust
testvérként takargat.

S onnét tudni, hogy valaki ilyen,
hogy nem gondol bele,
miért érez így – de pláne sosem
mások helyzetébe.

Pápa, 2013 márciusában

RÉGI MENTOROK

Régi mentor előtt végig csak az ragyog,
Hogy a tanítványa legyen a még nagyobb,
S nemhogy tőle féltse saját ragyogását:
Általa nyerhesse élete varázsát!

Pápa, 2013. augusztus 14.

A BÖLCS

Zsebében mindig egy anekdota.
Életfilozófus, nagy koponya.
Nyugtató szavai bizalmat hoznak;
Ott segít, ahol még csalódnak.

Tanulni akarok bölcsektől.
Úgy tenni, jární, ahogy ők tudnak.
Találkozni velük, megidézni őket,
Vágyni az életre, ahogy ők vágnak.

Pápa, 2013 szeptemberében

KÓCBABÁK

Kócbabáktól szenvedek.
Rám törnek a filigrán,
Szél szabdalta kócbabák.
Nem törődnek semmivel,
Nem számít nekik mivel
Érik el, mit el akarnak.
A kócbabák néha szíveket szaggatnak.

Kócbabáktól rettegek.
Kik csúnyán szőrösek,
Irritálnak, nem tétováznak,
Kócuk kócolta díszben állnak,
És közben szemernyi-pillanatnyi
Irgalmukon hahotáznak.
A kócbabák néha rosszban sántikálnak.

Kócbabákról verselek.
Készülnek sorjában.
Gyerekek készítik őket
Jó kócból egy jó játékra,
Ámde elfajzanak egyre-másra.
Bábszínházba állnak.
A kócbabák néha tükörképpé válnak.

Pápa, 2012. november elején

FEJFÁKRÓL SZÓLÓN

Út mentén, sírkertben
Harcmezőn, díszbeccben
Mind hol egy-egy fejfa áll
Azt jelzi, van halál

Van halál, rettenetes
De félni felesleges
Őket is őrzi a rettenet
Ők is egyszer így éltek

Minden fejfa hosszú mese
Csókos, boros, érzelmi remete
Ha egy fejfa beszélni tudna
Gazdája élethosszáig szólna

Így hát egy fejfát mind érdemlünk
Egy jelet, hogy igenis léteztünk
De ha nincs is, csak a fejekben
Fa majd lesz rá élő képzeletben

Barcs, 2011. október 28-29.

ELEVE ELEVENEN

Háborúba megyek
Az élet ellen
Amelyben eleve kudarcra ítéltetett
Minden és minden ember

Háború ez bizony
A létfolyam szüli egyre
És sosem dukál jobb sors, soha
Ha eleinte győztél is, a többi: elrendelve

Pápa, 2011. február 4.

NÉHA HAZUDNI KELL

Néha gyereknek hazudni kell,
Hogy más felnőtt előtt ne tűnjön fel
Vagy gyengeségünk, vagy méltóságunk:
Néha gyereknek is hazudni kell.

Néha felnőttnek hazudni kell,
Hogy más gyerek előtt ne tűnjön fel
Vagy gyengesége, vagy méltósága:
Néha felnőttnek is hazudni kell.

Pápa, 2013 őszén

HA MINDENT ÉRTENÉL

Ha mindent értenél szavamból,
Nálam okosabb vagy,
Taníthatnál engem,
Miért nem a nevelőm vagy?

Ha mindent értenél versemből,
A bizalmasom vagy,
Segíthetnél nekem,
Miért nem a háttársam vagy?

Pápa, 2013. december 11.

NÉZZ CSAK KÖRBE!

Akárhol vagy most,
nézz csak körbe!
Minden pénzben,
munkaórában mérhető
– és mérendő is!
Kétség sincs felőle...
Bármit lát most szemed,
annak végső teherviselője van,
s kilépni sem tudsz belőle,
koordinátád is szabva van.

Sokan azt mondják: a pénz felelősség!
(Lottónyertesek már jól tudják...)
De ez is csak egy felvett tévedés,
mert a hozzáállás a hibás.
Miért függenénk egy tárgytól,
vagy ereje magasztosításától?
Magunkban keressünk miértetet,
s hogy mit kérünk a világtól!

Pápa, 2013. december 23.

CSÓRÓSÁG

Ki egyszer már jól, jó pénzt keresett,
megérzi majd, milyen
csórónak lenni.
De aki még jól
soha nem keresett,
annak e csóróság – semmi!

Mi a csóróság? Félelem pénzben.
Aki pedig fél, az hazudik.
Hazudik és diktál bárgyún-merészen
önmagának! ...ezért zavarodik...

Pápa, 2013. november 4.

RESTANCIÁK

Ébredjünk és álmodjunk!
Ne higgyük, hogy mindig van valami
restanciánk!
Hitetik velünk a restanciát:
a globális tempó hozta.
Az emberi mérték földhözragadt,
nem alkalmazható őr viszonyokra.

Pápa, 2013 decemberében

TITKOS TÁRSASÁGOK

Ügyvédek, papok, prostik
titkolóztatnak holmi
kisstű, pitiáner lelkekről –
bűnöket takargatnak elvből...

Orvosok, képviselők
jó képet vágnak előbb,
amíg e képbe valami rondít;
védik nagyon – a nem tudom mit...

Pápa, 2015. május 7.

FENEKEDŐKHÖZ

Aki – csak érdekből – néha képviseli az igazat,
az nekem kérem, ne fenekedjen!
Aki nem tudja eldönteni, mely munka értelmetlen,
az nekem kérem, ne fenekedjen!
Aki pont akkor nem dolgozna, amikor van értelme,
az nekem kérem, ne fenekedjen!
Aki akkor is dolgozik, ha látja, hogy értelmetlen,
az nekem kérem, ne fenekedjen!

Pápa, 2013. év végén

IDEGEN

Aki előtt nem szívesen beszélsz
a dolgaidról s magadról,
ő valójában számodra egy idegen.
Idegen, kivel kezdetben könnyebb
baráti jóban lenni,
mint akivel egy fedél alatt élsz akár
– de ridegen.

Az idegen nem pillantja meg orcádon a szeplőt,
a pattanást, a szőrpihét, vagy a rút kis bőrheget,
de ha csak később derülne ki róla
számodra tényleg idegen volta,
az élet kegyetlen tanulságaival fenyeget.

Pápa, 2013. október 18.

EGYEDÜLVALÓSÁG

Ha nem lenne semmi,
Csak egy papír meg mi,
Körülöttünk senki,
Vajh kinek üzennénk?

Ki szánna rá a senkire
Akár csak tollvonásnyi jelet,
Ha nem fejtí azt senki meg,
Se tudósok, se kóklerek?

Akkor mivé lesz írnok vagy postás,
Tanár vagy bérszámfejtő;
Mivé a szerelem, a színház,
De legfőképp mivé a költő...?

Pápa, 2012 őszén

*Tájkép legelő birkákkal
A fotót készítette: László Ákos*

SZOCIÁLIS EVOLÚCIÓ

Eleinte belemész majd a vitákba.
Sőt, talán még túl sokba.
Nem érted, miért van ennyi igazságtalanság,
hiszen nincsen benne semmi logika.
Nem érted, miért nem világos másnak,
hogy ki a hunyó, vagy ki az áldozat.
Aztán rájössz, ez pusztán a látszat.
A vita lényege maga a vita.

Később már csak magadat véded. Védenéd...
Vehemensen, miközben letaknyosoznak.
De a vakablakokon hiába is zörgetsz, hiszen
nem vagy elég jó holmi életbitorlónak.
Megéget, hogy még mindig más világos másnak,
hogy ki a hunyó, vagy ki az áldozat.
Megfáradsz, de az élet végül mégiscsak várhat,
mert az élet csodája, hogy semmi sem csoda.

Pápa, 2014. év elején

ÉLÜNK, HOGY DOLGOZZUNK

Én mindig csak a magamét hajtom?
Jaj, elnézést kérek, pardon!
Bizonyára más mást is meghallgat,
Legalább annyira, mint amennyire szabad...

Miért van az, hogy az emberek javarésze
Úgy hiszi, csak ő dolgozik, más se?
De legalábbis bizton igaz, hogy ő többet,
Mint más, ki lásd, nyomába sem érhet.

Mindig, ami jó, minden elrontható.
Hullámok, villámok, súrlódások...
Örök *miért*, hogy emberen miért fognak
Követők általi követő átkok.

Pápa, 2012. december 13.

ÍRÓI AMBÍCIÓ

Írni, végtelenül írni...
Olvasni, szüntelenül olvasni...
Szunnyad, agyunk ma még csak szunnyad.
Emlékszünk, de mindig marad, mi virrad.

Előbb olvass, azután írd!
S írd olyat, melyet *máshogy* olvastass!
Töményt, hogy agy kábulhasson.
Legendát, mit egyszer továbbgondolnak.

Pápa, 2012. március 26.

KÉT HAZUGSÁG

Két hazugság van.
Az egyik matéria,
Cél egy eszköz szerzésére:
Ez inkább a hiba!

A másik szívnek palást.
Fogadd el és ne ásd!
A hazugság a gazdájáé:
Ő remél, te csak láss!

Pápa, 2013

IGAZGYÖNGY DOGMA

Volt egy olyan generáció,
amelyben még úgy ismerkedtek,
hogymás mellé ültek le a buszon,
vagy egy könyvtárban beszélgettek.
Nézték, ahogyan a csillagok
nyári éjszakán átcikáznak
a gömb-golyó-boltozat láthatárán –
fogócskát játsznak.
Nem vallottak szégyent
tisztaságból, emberségből,
s mégsem hiányzott a parázs
szerelmi életükből.
Irigyelhetné sok fiatal,
noha elképzelni sem tudják,
miként lehet – a romantika,
akár a kagyló igazgyöngyét izzadja,
úgy szülje meg törvényét:
a házastársi dogmát.

Veszprém, 2016. december 9.

ÁBRÁNDBÓL VALÓSÁG

Mi az, hogy a valóság kiábrándító?
Miért kiábrándító a valóság?
Milyen valóság az, amely kiábrándít?
Ne ábrándítson ki a valóság!

A valóság hogy' lehet kiábrándító?!
Ha a valóság eleve nem ábránd,
Csak ábrándból kell szőni a valóságot,
És a lelkünk majd szabadon átjár...

Pápa, 2014 áprilisában

MEGTARTÓK

Könyvek és levelek,
ruhák vagy csetreszek;
sok a felesleg, a szemét,
ember teríti szerteszét!

Holmik meg kacatok,
elhagyott iratok;
ember tünteti el őket,
hát ember elől eltűnnek.

Kütyük vagy ketyerék,
társakként menedék;
gyermekek sírnak hozzájuk,
siratják szeretett tárgyuk.

Kidobott masinák,
rossz elektronikák;
mind-mind megtartó elemek,
használat után szemetek.

Nem fáj szívünk értük,
ha fáj is, túllépünk.
S bár jól szolgálnak ki minket,
lám idővel nem kellene.

Emléknek tartani?
Luxus felhalmozni...
Győz a praktikum, a kor ma,
a formabontó új forma.

Nem úgy a gyűjtők! Ők
nehezen túllépők.
Szívük szakad, ha váltanak;
keseregnek, ha kidobnak.

Pápa, 2014

PSZT!

Ha csöndbe burkolózunk,
félünk.
Mert a csöndtől félünk.

Nem tudjuk hallgatni a csöndet,
türelmetlenek lettünk —:
ez nem éri meg.

Ha azt a parancsot kapnánk,
ülünk le magunkkal, a csöndben:
megőrnénk magunktól, döbbenten...

Ha nem szólít valaki és nem zörög semmi,
mintha nem is testünk szolgálna,
hanem a testünket mi.

(Gyors e felismerés,
naponta egyszer ajánlott!)

Pápa, 2014. november 15.

MIELŐTT LOPNÁL

Ha azért lopsz,
hogy kevesebbet dolgozz:
sajnos, az már régen rossz...

Ne azért ne lopj,
mert azt mondják, az rossz –
meglásd, rájössz jó nyomon!

Ha azért lopsz,
hogy többé te sem dolgozz:
önmagad is becsapod!

Te azért se lopj,
hogy másnak ne dolgozz!
Hasznát nehogy sokszorozd!

Mert nem azért dolgozol,
hogy ne lopj, hisz ez rossz –
ezt te sem gondolhatod.

Mit lophatsz ma?
Hibásat, hamisat...
Jobb, ha végiggondolod!

Hanem csak azért ne lopj,
mert a lopott is rossz,
ha tényleg átgondolod...

S ha csak ezt lopsz,
mit érhet, ha lebuksz?
Ezt kell végiggondolnod!

Pápa, 2013 decemberében

KÉPVISELŐ

Az képviselheti csak az igazságot,
aki igazat is tud döntení!
Nem engedi magából kihűlni a lángot,
s nem hamis érdek tüzeli!
Bátran kiáll, ha kell. S ha nem: bölcsen
akkor hallgat, amikor parttalan
az igazság vitája – vagy épp a hamisság útja.
De ő mindvégig bízva igaz marad.

Pápa, 2013. december 11.

ERDEI SÜPPEDÉK

Volt jól, szép időn, süttött a halomra Nap.
Hangyák bújtak a sűrűből, csillogott a talap.
A fűszál csak bóbiskolt, lágy teste átfénylett;
Merő harmónia honolt a kis dombon,
Vagy egyszerűen csak
Rendérzet.

Aztán lett minden más:
Kis engedmény szűrte fény,
Egy takaró lomb csak, egy félrehúzott ág.
S dagadván dőlt be a sűrű hőség.
Kis lyukból nagy lyuk lett,
Mert egyáltalán lett.
Égetett, felhevített
Lassan minden elemet.

Ez a foltok ismérve:
Folt hátán folt fakad.
Ki látott már úgy foltot,
Hogy önmagától lett varrat?
Így a felperzselt halomhely
Úgy tűnt fel, mint rémálom:
Holdbéli lanka, lepusztult hegy,
Domb tetején beszakadt ágyrom.

A kopár buckakörön
Az erózió is már beköszönt,
Süppedék lett, mi egykoron
Sohasem látott vízözönt.
Kihullt minden állat,
Apróság körötte,
Néhány gaz virágzott csak
Sártestén zörögve.

Így múlhat el való álom,
Igaznak élt mennyország...
Testőr kell, ki nem engedi, hogy az álom
Felbátorodjon valóvá!

Pápa, 2012

HALOTTAK A MÚLTBAN

Vajh a halott megállhat az időben
akkor, amikor meghalt?
Mi különböztetné egymástól őket
tegnap vagy száz év múlva?
Vajon mi jellemzőbb a már halottra,
ha nem élete kora?
Tényleg az élet a legnagyobb érték,
míg itt vagy, éld így tova!

Pápa, 2013. év végén

NAPONTA

Némán ballagok.
Környékemen az élet
Csak úgy ragyog.

De valamiért még mindig
Nem tisztul előttem a táj...

Szürkén kolompol a nyáj
Az elevenség mezején,
Madárlátta élményt nyújt itt
Minden aprócska kis élőlény,
De rutinosan, szelíden szemlélem meg őket,
Már csak szürkén hat a számban a nyár.
Tévelygek a természet szép terepén,
A környezetmustra csak félig éltet
– hová tűnhettem immár?

Megy le a Nap... és én érzéketlen vagyok:
Nem érzem az újat, nem töltenek fel a szagok.
Bedől a könnyvíz a szemembe,
Csak dől, dől...
Feltelik szemem alja, mert *ők* jutnak eszembe.
A halál öl...

Mi ez a kísértés?
Mit keresnek rajtam?
Miért oly nehéz elfogadnom?
Szemem miért fog ki rajtam?
Nem kell nekem halottak
Meg anyák-apák napja!
Mindennap kínoznak!
Sorsom így akarja...

De nincs idő sírni sem, nincs idő könnyezni.
Ordíthatnék!
Gödröt ásnék, abba üvöltenék,
Hogy ne hallják!
Mást ne zavarjon a fájdalom,
Azt hideg agyagfalak felfogják.

Hisz, én is felfogom,
De mégsem...
Fel is dolgozom,
Vagy csak kérdem?
Az időt úgy tanítják, múltával nyugtat.
Érdekes: a pillanatnyi halál folyton öl,
Pedig ölni csak mégoly eleven tudhat.

Nincs kijelölt célom erről,
Eldőlt: életem javarészt
Élő szülő nélkül kell, hogy éljem,
Bármilyen is érjen, s majd bármilyen is tépjen szét.

Csak tudtam volna, ó én akkor,
Még jobban becsüljem a gyerekkori perceket...
Üzenem minden gyereknek immár:
Nincs korai emlékező tisztelet!
Nem lehet elég korán a jelent
Múlttá téve átlátni,
Hiába még gyerekész a kikelet,
Sajnos

Lelenc lehet egykor bárki...

Pápa, 2012 novemberében

*A szerző elhunyt édesapjának,
Varga Árpád Győzőnek rozettás fajaragása*

MACSKAMÓDI

Fehér macska az úton.
Megijesztik nagyon.
Kecses lába libben,
Próbálkozik vakon.
Óvatlan és bárdolatlan,
Céltalan csak lófrál.
Megetetik, megmérgezik:
Előbb-utóbb rossz már.

Tarka macska az úton.
Felijesztik nagyon.
Néha erre, arra oson,
Vegetál a sorson.
Tappancsa reszket, s lépdél,
Keszekusza lába.
Ha eltűnik, el is veszik:
Senki nem is látta.

Fekete macska az úton.
Ijesztő, ő nagyon.
Szúrós szeme villan,
Pillantása fagyott.
Mászik, illeg-billeg,
Babonából járkál:
Így tisztelik erejét
Az embervilágnál.

Pápa, 2013

MITŐL DÖGLIK A LÉGY?

Az iskolában megdöglenek a legyek,
ha a nagy aulába bekeverednek.
Bevonzza őket a huzat, a légtér,
vagy tudom is én,
de már vissza nem tér
egyikőjük sem a szabadba:
egy idő után kábultan
huppannak a placcra.
Az ablaknál dekkolnak,
mintha a fény felé zümmögnének
s az átlátszó ablakot kérnék meg
szabadon bocsájtásukra,
de az üveg kemény és makacs,
testével állja útjukat,
holott kintre mutat:
bentről engedi látni a kintit,
a természetit,
de ki már nem nyit.
Mígnem a teremtője jön, az ember,
ki a terem őre, kezével kilincsre lel;
kinyitja és a frissbe lehel
s ő újult erővel levegőt nyel –
ám a legyekkel senki sem törődik rég,
pedig rém egyszerű lám, mitől döglük a légy...

Pápa, 2015 januárjában

ÚRI FOLT

Szép reményű szavak révén
kerekasztal mellett nagy s jó
emberek taníthatják az életet,
ha hazamennek s úgy tesznek,
mint az egyszerű emberek...
Bölcsességük, nagy tudásuk
menten elillan a kínban,
mert virágzó énjük csapodár,
foltja – bár úri folt –
elmerül egy sírban
– a remény nyughelyében.

Akkor
tisztesség mi lőn vala?
Fényesség hogy' áradozz?
Ha előjáróink is tébolyulnak,
persze, hogy te is tékozolsz!
Nagyot várni kis embertől...
Bár az igaz, hogy meglehet,
de csoda és jobb lét ebből nem lesz,
mert így szól a *piramis-rendelet*!

Pápa, 2013

ISKOLA MA

Ki nevel kit?
Az iskola van a diákért,
de a diák nincs az iskoláért?
Ki nevel kit?
Ha a gyereknek mindent szabad,
akkor, ha felnőtt lesz, miért nem szabad?
Ki nevel kit?
Így tudhatjuk-e, mi a tisztelet,
ha kivétel sincs, kinek adni lehet?
Ki nevel kit?
Ha már iskolába terelnek,
kérve nevelni hogy' lehet?
Ki nevel kit?

Én csak ezt kérdezem,
a választ az olvasó sejtse meg,
s megtudja, tán miért teszem...

Ki vállal itt felelősséget?
A túl eleven gyerkőcvilág?
Vagy az őt nevelő enyészet?

(Mindent meg lehet magyarázni...
Ó, igen! De nem így hiszem!
Mindent ki lehet magyarázni?
Én nem hiszem, ezt sem hiszem.)

Tökéletes ember sincs,
csak esendő és méla,
ezért tökéletes gyerek sem lesz,
csak úgy magától, gomba módra.

De más a módja!
Nem óvoda, nem is iskola,
főleg nem így, hogy: „*Vidd oda!*”
Ez garantálva!
A gyerektől mi is kell, hogy tanuljunk,
ő még tiszta tanúnk, ő még tiszta múltunk.
Ő még elrontatlanul jött, ezen pont mi rontsunk?
Egy intézmény csak intézkedő lózung.

Minden családban marad... A szív, a szeretet:
ez kell, mi meghasson, elringasson egy életet!
Mert ma már csak a család az a hely,
hol megmaradt e kis szelet,
de bármely hely család lehet,
hol vár tisztelet,
ért a szeretet.

Pápa, 2013

ŐK IS KÉSZÜLŐDNEK

Még pár nap van a nagy napig.
Figyelmem mindenki felhívja:
az utca emberétől bizalmasokig
árad felém a sok kíváncsi kérdés,
hol kétely magja gyanánt,
hol hirtelen jött barát
saját példájával óva int,
hogy ne hamarkodjak.
Imígy humorkodnak alkalmasint.

Mintha nekem lenne kikérőm...
De kérem, nem fordítva?
Mindegy, egy álom nem kér
se jó okot, se élő kapcsolatot –
és mégis mindennél jobb technika.

Mert így éjjel magam előtt láttam
a barcsi házban nővérem és halott szüleimet.
Anyám a kis főzőfülkében sürgött,
apám a vécén ült s mosolygott, öltönyben.
Ők is készülődnek...

Csak tudatni szeretnék volna?
Felébredve könnyes szemmel ezt firtatom.
Ők is készülődnek, mert tudják,
és hála egy álmomnak,
ezt most már én is jól tudom.

Pápa, 2017. július elején

IGAZ EMBER SZERELME

Igaz ember kis hibáért nem haragszik,
lenyűgöző türelmével Jézust játszik.
Ha gazember szerelméért élni lehet,
igaz emberéért meghalni tisztelet!

Ki hányat szeretettne így magába,
annál jobb ember lehet – de nincs hála,
mert a szeretők önzők, s bár szeretnek,
mégsem a szeretettjüknek kedveznek...

Játszani a tűzzel mindenki szeret.
A tűzzel játszani égi üzenet,
mert felsejlik vele eme ősi kincs:
Míg ember vagy, élj! A többi csak bilincs...

Előbb szeretkezünk, aztán később eszünk –
de a pillanatban sajnos el nem veszünk;
vagy egy pillanatra miénk a pillanat,
de az örök béke kíváncsi marad.

Pápa, 2014

FURCSA EMPÁTIA

olvass más hangján magadban
moss fogat reggeli előtt
dolgozz krematóriumban
pipázz egy hegytetőn
fald fel a keksztekerccset
szagolgass bankjegyet
ints búcsút az istenverte rendnek
s bújj más bőrébe akkor is
ha nem lehet

Pápa, 2018. augusztus 11-12.

MADÁRRAJ

Nem tanítja őket senki erre.
Mi nem tudhatunk róla, mi lelkük új terve.
Százéves fákon, vad ősgesztenyén
kalandoznak a magasban – Isten tenyerén.

Égi szinkronúszók gyakorlata;
felnéz rá az ember, ha emberi még arca.
Egyszerre s együtt váltanak irányt,
pedig nem látni köztük – vagy megbújt? – rajkirályt.

Pápa, 2016. év végén

László
PHOTO

*Sasmadár
A fotót készítette: László Ákos*

EGYSZER: CSAK SZERETNI

Háromszor szülni: áhítat.
Kétszer szülni: bámulat.
Egyszer szülni, csak szeretni...

Háromszor szólni: szidalom.
Kétszer szólni: bizalom.
Egyszer szólni, csak szeretni...

Háromszor vágni: praktikum.
Kétszer vágni: tragikum.
Egyszer vágni, csak szeretni...

Háromszor várni: pazarlás.
Kétszer várni: gyanakvás.
Egyszer várni, csak szeretni...

Háromszor hálni: csalódás.
Kétszer hálni: megcsalás.
Egyszer hálni, csak szeretni...

Háromszor hinni: tévedés.
Kétszer hinni: ébredés.
Egyszer hinni, csak szeretni...

Pápa, 2015 májusában

NYOMASZTÓ

Visszagondolok – apám kéjsóvár volt és parázna.
Nyomaszt valahogy a gondolat,
mely adott perceket leképez
és leegyszerűsíti az életet e tárgyra.
Mert ördögi terv szerinti,
mely ösztöni tervnek tekinti
a napokat, pusztán parancsnak,
amit úgyis meg kell tenni...
Apám is lépten-nyomon beleszaladt,
ám nem élhet folyton bűnben a gondolat.
Nemcsak ezért mosolyoghat férfira a nő,
nemcsak szikrát pattintott szemébe a teremő.
Freudi elszólásaink nemcsak ezért szoktak
kendőzetlenül jelezni elfojtottat.
És nem lehet halálíg tartó súlyos teher a nemiség,
és nem kereshet folyton újabb asszonyt a férfinép.
Emberi lét csupán úgy teljes, ha mi szükséges, az nem nyomasztó,
és ami nyomasztó, nem lehet szükséges –
és ezért járjon a jó szó!

Pápa, 2016 tavaszán

PORTÁRÓL

Boldog anyákat látok.
Boldog versenyzőket.
Persze, inkább anyukákat.
Tetterős fiakat.
Fiatal hatalmakat.
Büszke tanárokat.
Fejükön sárgaréz glóriával.
Kacagnak éppen.
Hiszen nincsen semmi baj.
Arra úgysem visz rá a lélek.
Senkit.
Hát boldogság van.
Szépszerével, jószerével.
Minden a rendjén van.
Így.
Persze a rend.
Az nem egészen ugyanazt jelenti.
Mint a természetben.
Ám ez sokakat nem érdekel.
Minek a fegyver?
Egyáltalán, kié a fegyver?
Panta rhei.

Pápa, 2016. október 12.

NAPI GYAKORLAT

Pár perc után máris azon agyalok,
hogy e sors egy dialógusban miket is hordozott.
Miért pont az hangzott el éppen, ami –
s hogyan lehetne mindezt kordában tartani?
Hát ki érti ezt?

A bűneinket soroljuk nap mint nap:
mit teszünk, mit gondolunk – mi az, ami hidegen hagy.
S majd naivan eljártsszuk a rosszfiút,
csak mert ráfogták, hogy ez az egyetlen kiút.
Hát ki érti ezt?

Pápa, 2014. június 2.

IDEGEN TOLLAK EGY ELŐADÁSBÓL (Tóth Bálint után szabadon)

Vissza kell térnünk az *anyaföldünk*hez!
A *dajka állam* csupán felelősségvárítás,
delegálás, eltolás, s ha nem sikerül: félünk!
Lám, megrendít minket a *sötét tudás*!

A *sötét tudás*, mely, még ha igaz is,
azt hitetné velünk, hogy megfellebbezhetetlen,
kizár a saját sorsunkból, így *önképünk* hamis.
Már iskolától ezzel megvezetnek.

Rutinszerű lett a hazugság, bizony!
Félelemből? Vagy a *szükséges rossz* érzetéből?
Nehéz egyszerű vagy könnyű bonyolult az élet?
Nekünk kell választanunk, minél előbb!

Pápa, 2014. év elején

MÁRMINT, IS

ritkán szólunk.
mármint egymáshoz.
ám mégiscsak a testvérem.
elolvastam az összes testvér-definíciót.
végül rájöttem.
nyilván hibáztam én is.
(amúgy elsőre elpötyögtem.
azt írtam éb is.
ami majdnem eb.
egyik kutya.
másik eb.
mi kutyánk kölyke.)

nem is tudja nagyon.
hogy verseket írok.
mármint ez nekem miért fontos.
mostanában amúgy is reggelente tör rám.
alighogy kipattannak a szemeim.

azonnal a telefonhoz (az új tollamhoz) nyúlok.
s rögzítek.
felírok.
szóval.

szóval szólni kellene.
mármint egymáshoz.
testvéreknek is.
bármily távol volt.
bármilyen baj volt.
vagy van is.
nagy vagy kis.
bárcsak szólnánk.

holott azt is tudom.
mindez már felesleges.
mármint ez neki miért lenne fontos.
a két félből egyhez egy fél tehetetlen.
az életét helyette nem élhetem.
hiszen ki is kérné magának.
ideig-óraig viszont nem kell jó viszony.

ami bánt.
és hogy tiszta szívűnek nem lát.
örök seb maradok.
a tévhitek.
a besározás nem árt.
de a nyitottság és a megértés hiánya igen.
s ez lehet igazi válóok.

sajnos.
sajnálom.
s nem tudom tudja-e.
mármint hogy szeretni akarni is kell.
rég családomból nekem csak ő maradt.
így hát nagyon remélem.
cserélünk még ölelkezően mosolyt.

Pápa, 2018 szeptemberében

KOLONC VAGY KONC

Miért nem törődnek a takarítókkal?
Miért nem törődnek a szolgálkkal?
Megmondom miért: mert ez a rendszer
kiszolgáltat a kötelező versennyel...

Egymástól fordulnak el így az emberek,
könnyebb és jobb életet remélnek,
de nem összhang lesz, csak kolonc vagy konc,
mit – jólétet kergetvén – a Sors odadob.

Pápa, 2016. szeptember 19.

NINCS VÁLASZTÁS

Mert előbb vagy utóbb
tudathasadás
vagy gyermekhiány lesz...
Fenntartható fejlődés helyett
fenntarthatatlan stressz,
hogyan lehetetlen szaporítanál
új, energiafáló jövevényekkel –
vagy ők, vagy mi látjuk majd meg:
élő bolygó csak elrendel...

Pápa, 2016. május 26.

HA JÓ EMBER VAGY

Bár az élet ciklikus;
tudjuk: káosz és hibák sora,
rosszkedv – aztán szerencsére, huss!
Hisztérikus, hektikus...
Mégsem tudsz direkte rosszat tenni,
bűnözni, hibázni,
szándékosan bajt okozni:
nem lehet...
A szándékos bűnözés nem kenyered,
ha nem vagy átlagos, túl hajlamos,
ha jó ember vagy, te nem tudod,
nem teheted, még titokban sem ezt,
s a felszínt sem ébresztheted...
Csak élned kell ebben!

Pápa, 2015. június 5.

KIAPADHATATLAN FORRÁS

amikor megengedem a vízcsapot és
egyre jobban megengedem
felgyorsítom az időt hiszen ember vagyok
és látni vélném végzetem
de a vízcsap kiapadhatatlan forrás
legfeljebb nem foghatok be minden vizet
hiába modern végül ember az ember
és tudja jól mit miért fizet

Pápa, 2017. augusztus 3.

LELKI ÖSSZECSAPÁSOK

elmaradó kéjes elégtétel a gyökere
a tudathasadásnak
hisz ha nem vághatjuk apró lélek-miszlikre azt
aki szavával bánthat
frusztrálni majd nyomasztani fog elvarratlanul
más gátlástalansága
az élet pszichopata és skizofrének súlyos
lelki össze csapása

Pápa, 2018 augusztusában

TÉLI AFORIZMÁK II.

Gyorsan változhat a hangulat.
Semmit sem jelentenek a posztolt képek,
mert mindenki csepegtet már mindenkinek,
és mindenki takargat vétket.

Vannak mások is körülötted,
nemcsak képzeleted színezheti kedved.
De ne engedd kizökkenteni a lelked:
éld a szépet s tedd csak a terved!

Pápa, 2016. február 26.

VERSENY NÉLKÜL

Az édesvízi hidra nem öregszik.
Kivárhatom én is mások idejét.
Csecsemők és holtak szemem előtt – mind
ezerszámra tölti fejem tárhelyét.

Kérni kell: „hagyjátok, hogy mi is éljünk”!
S hívemként ne keress placebo-hatást!
Verseny híján hidd el, kerül rossz szándék!
(Birokra keltettünk száj-szaporítást...)

Pápa, 2018. december végén

OTTHONFOGLALÁS

Hol a helyem? Hol éljek?
Virágos álmokat hol reméljek?
Hol legyen a színhely, a családi fészek?
Hova temessem majd múltbéli képet?
Honnét hiányozzon a szoba-meleg?
Hová gyűjthetek emlékeket?
Honnét mehetek, hova visszatérhetek?
Ezek valóban nehéz kérdések...

Hol rebeghessék gyermekeim szájukon, konokul:
„A szülőföldet nem hagyjuk,
nem költözhettek el – *csak úgy!*”
Mint mikor én is így zokogtam
Szentdénesen, ötévesen,
s utáltam érte anyámat mérgesen.
(Minden egyes költözés
szívembe szúrt tőrdöfés volt;
talpam alól kihúzott szőnyeggé vált
kerti rög, fájó képpé forrt utcafront.)

Ma a képzelettemmel körbevont otthon jobban vonz,
mint akár egy felderített,
tán a *beágyazott relációk* miatt, imitt-amott...

Tán mert az érdek apja, a kapcsolati tőke
még rám sem hederített.
(Bár remélem, jobbára nem is fog.)

Én csak egy helyet keresek, otthont, házat,
fundamentumot majdani szolid családomnak.
S míg furcsállkodom, azt is tudom, persze,
előbb-utóbb ez meglesz
– de hogy’ lehet modern ember ily elveszett?

Egyedüli lényként fejlett ember e bolygón
ne tudná saját hajlékát felhúzni?
Hivatal, mérnök meg pénz nélkül nem megy,
mert helyettünk döntött az életmódi?

S még ha fizikai térben nem térhetek el én sem,
azt már tudom, hogy mit *nem* akarok.
És ha fordított cél is ez mérsékelt ég övében,
tudathasadásba pusztulni nem fogok.

A háló-evolúció törvénye célszerű:
oly kis hal légy, mely átjut a legkisebb lyukon!
Káosztól félni pedig nem kell – majd rend lesz!
Túlélőt nem szorít elbukott...

Pápa, 2014

GONDOLATI SZERELEM

Nincs olyan testi szerelem,
mely csak hasonlót adhatna nekem;
ha a gondolatit felváltja a testiség,
én már senkire sem várhatnék.

Vajon az írás hallgató?
Ha hallgató, vajon miért zavar?
Kavarva kerülgeti fény éji szívemet;
még nem szóltak, hogy már nem lehet.

Rejtjel... vagy kód... vagy kárhozat,
ha régi ihlet merítette az
áldozat, melybe láthatót fest a remény... Bár
test helyett érzelmi a nyereség.

Miért is jó gondolati
szerelmesnek lenni, kint szenvedni?
Hiszen ez az érzés a teremtet napokhoz
hűtlen végzés, mint a bőr a csontokhoz.

Mégis megéltet, zenéltet,
levedli színre szagát a létnek;
majd elbűjlik, jó hangosan, hogy meg ne lássam,
s hogy néha haljak csak belé... lágyan...

Pápa, 2014 tavaszán

A TEREMTÉS NYELVE

Ahogy ős-erős retek vagy torma íze fáj
– felizzítja nyelvemet, mégis tompul tőle a száj –,
úgy mart, hasított belém a gondolat,
hogy a *magyar* mindig
a teremtés nyelve marad!

Úgy csuklom íztől: kapkodva kiáltok:
inni adjatok drága cimborák, közeli barátok!
Remélem, ti legalább jól tudjátok,
hogy a hivatalos nyelv még nem anyanyelv,
mert ha az anyanyelvet tanítjátok,
átok helyett velős holnap köszönt rátok!

Az erős íz csak felizzít,
csak cselekvésre sarkall –
így hát, teszem fel néktek a kérdést:
cimborák,
vajon azt jól tudjátok-e,
hogy *ma* ki a magyar?

Ma a magyar mindig
méregeti magát egy másikhoz,
mert erre tanították be:
nem önismerő, nem céltudatos.
Nem épít magában s magának okoz
hatványozott gondolatfolyamokból
hibás gondolatáramlatot.

És nem a magyar nem szeret dolgozni, tévedés!
Csak feleslegesen nem szeret dolgozni! És
ez más népeket, igahajtókat felettébb zavar,
ezért rettegnek e szót kimondani: magyar.

És vannak, akik érteni sem akarnak magyarul,
pedig anyanyelvük e szent nyelv,
inkább vitatkoznak rajta vadul,
minthogy felfognák e nyers igét,
a szakrális intenciót:

a magyar gyógyítani jött, szavaival kímél,
és *képzí*, csak *képzí* rég
az őt értők életét.

Pápa, 2014

LÁSZLÓ ÁKOS
FOTÓ

Anonymus
A fotót készítette: László Ákos

HALAKAT ETETEK

Fentről etetek,
szórom az étkeket lefelé:
halaknak szeretet.
Úgy félnek,
mint istentől hívő emberek.
Ujjaim végét vízbe merítem,
belemosom a maradékot:
haltápmorzsa-darabka szívem...
Gyors csobbanás jelzi,
az élelem még a félelem mellett is
gyengéd,
és a színes halbőr csíkok,
mint a tempera-festék
cikáznak a vízben.
Hajlékukat, az akváriumot is
a magamféleltől kapják,
mégsem érdekli őket más,
csupán a lemezes díszhaltáp.
Néha egy kis szúnyog, muslica
kerül az étlapra,
de hogy kitől, vagy miért –
és ha van is halisten,
talán ezt már csak ő tudja?

Pápa, 2014. július 31.

TE CSAK

Fázol? Nem, te csak hideget érzel.
Ha fáznál, nem a gázláng égne,
hanem fát gyűjtenél télre.
Tehát fázol? Nem, te csak hideget érzel...

Magyarázol? Nem, te csak magyar vagy,
mely nyelvtől lám mindent megkaphatsz;
mit képekben látsz, szádra ad.
Tehát magyarázol? Nem, te csak magyar vagy...

Pápa, 2014. november 11.

SZÁMKIVETETT, HA SZÁMOL

Csak azokat a számokat láthatod,
Melyekért a szemed felragyog.
De ha már tanultál matematikát,
Azt jóra is használhatod.

Felébreszt, megrémiszt, talán féken tart,
Ha szembesülsz olykor számokkal,
S meglátod az emberi pusztító bajt:
A végóra elfogyóban.

Pápa, 2014. december 18.

SÍR-E A LELKETLEN?

Vajon sír-e a lelketlen?
Vajon hagyná, hogy szenvedjen?
Ugyan hogy állsz a sírással?

Vajh nyugodt-e a tudatos?
Érzelve visszafojtható?
Ugyan hogy állsz a sírással?

Színész-e, ki sírva fakad?
És hiszékeny, kit becsaphat?
Ugyan hogy állsz a sírással?

Magány tükre, nem délibáb:
Könnycseppben múlik el hibád.
Mondd hát, hogy állsz a sírással?

Pápa, 2016. június 13-14.

ATEISTA, MATERIALISTA, SZCIENTISTA...

Vagylagos világképűek!
Tudtok-e a *sorok között* olvasni?

Vajon azt melyik érzékszervünkkel lehet?
És mit ér nektek egy tárgy, egy holmi?

Mit nektek egy metafora, akár egy költői kép?
Egy táncház, atyai csók, epekedő remény?
Létezik-e számotokra a véletlen?
S az emberen kívül ki áll még bosszút a természetben?

Létezik-e számotokra kiszámíthatatlan?
S ha nem, hát miért szokás szerintetek a játék?
Hogy' festene a játékvágy egy kémiai képletben?
Megannyi kérdésem áll még...

Hogy miért alszunk? És mi az agy?
Majd minden gondunk miért pénztől fakad?
Mi a megbánás? Mi az életösztön?
És miért sírok? Az időt mivel töltöm?

Nekem képzelet van – nektek csak képlet.
Nektek a vég van – nekem a végzet.
Nem lehet minden csak jól felfogott érdek.
Az igazán gazdag ember nem fog a kezében készpénzt.
És nem lehet remete a lélek...

Pápa, 2016. augusztus végén - szeptember elején

MÁS TAVASZ

Ha már nem érzed a neszeket,
a békés illatszereket,
már nem talál rád senki sem,
nem tetszik a gyermekláncfű sem,
akkor már túl öreg lettél ahhoz, hogy
csak úgy szakassz...

Elkényelmesít lám a tavasz,
nem pedig fellelkesít,
vitalitást szít benned
ezen évszak.

Az egyoldalú szerelem szervezhetne
elképzelt légyottokat,
de jóllakottságod már csupán
halogat.

Már nem baj, ha nincs,
de az is jó, ha van:
a létezés lényege így kialakulóban.

Más tavasz immár ez,
ám nincs mit bánni sem;
mindenki azért van úton,
hogy mindenki ideérjen.

Pápa, 2016 májusában

SZUBSZTANCIA

Stressz. És cukor.
Adrenalin. Finomított.
A két legnagyobb méreg.
Meg a makroszámok. Utóbb.

Akkor olvasok könyvet,
ha már lesz rá idő.
Ajándékozz meg orgazmusoddal!
A kamaszkori orgazmus egyébként
a leginkább nyerő,
mert a legelső közös jó eséllyel
érzelmes. Tevékeny.

Valamikor csak csúnya emberek
jönnek velünk szembe az utcán,
valamikor meg csak szépek.
A falakon a graffitik megelevenednek.
Mirtusz és magyalfa az elődje
a latin ábécének.

Egy pohár bort megérnek.
A barátok. A cserben nem hagyók.
Az igazságomért élnek.
Nőm, nem jöhetsz most velem!
De ha a barátommá válsz,
közös kalanddá válhat az élet.

Pápa, 2016. október 17.

KIÜRESÍTETT SZÓFOLYAM

sorstalanság. sors. soros. sorok között.
súlyos szavakkal máris súlyos sorok.
máris szomszéd. márai. már aki.
micsoda különbség két gondolat között.
de egy gondolat bánt. minden párt
pártoskodik. arcoskodik. egy arcoskönyv
égisze alatt és pénisze fölött. mi
közben dúdolgatunk. (vagy vágyat
dédelgetünk.) halkán. hezitálva.

Pápa, 2018 őszén

TÉLI MAGÁNYBAN

Vannak pillanatok,
tán periódusok,
amikor a magány fénye leragyog.

Ám télen társaság kell,
nem új csillagzat,
a zúzmarás avartól
messze már a pitymallat.

Ilyenkor fásult az elme,
fáradt minden tag;
a szél csípte arcokban
fájdogál a múlt,
mély unalomban tart.

Nincs idő a semmire,
a semmi nem halad,
de rohanni tömegbe,
ádventi görgetegbe
sem javallt.

Energiatakart az égbolt,
hideg ágyban látszik a lehelet.
Vigyázni illik ilyenkor a magánnyal,
kockázza kedvünk, lagymatag:
fölfejlő rossz lét – egy víziókép
szülne álvégrendeletet.

Így tán, egy valamire jó a magány: ha bántanak,
vele megvédd bántó emberektől magad.
Elvonulhass sok szem elől, mint hegyre járó vén indián –
de te még tudod, visszatérsz,
ha letűnik a téli magány.

Pápa, 2014. év végén

SZELLEMI SAJÁTOSSÁG

képes vagyok már kívülről
szemlélni saját magam
mintha szellemként
kameráznám az aurám
testérzet nélkül
mégis testem érzékelve
(és talán erre mondják
ez az egészség vagy
egyfajta érettség jele)
látom magam viselkedni
érzelmi indíttatást kizárva
emberek között tenni-venni
s megtudhatom mi a hatása
a létezésnek
a létezésemnek
sokkal nyilvánvalóbb ez
mint korábban hittem
belenőttem környezetembe
s innen már középpont sincsen

Pápa, 2021. február 20-21.

TARTALOMJEGYZÉK

A szerkesztők ajánlása	4
A szerző előszava	5
Szecskaavató	7
Egy nappal a születésnapom előtt	7
Emberi táj	7
Majorokban	8
Mint a bogár	9
Panaszok	9
Kifejez vagy lefejez	10
A költészet napján	10
Írj, ha...	11
Egyenes ember	12
Szeretet nélkül	12
Nemzedékek között	13
Néma mozaikok	13
Felkeltő álom	14
Álmos álmok világa	15
A szerelem előszele	15
Csak...	16
Hamis idilli kép	16
Rosszindulat	17
Régi mentorok	17
A bölcs	17
Kócbabák	18
Fejfákról szólón	19
Eleve elevenen	19
Néha hazudni kell	20
Ha mindent értenél	20
Nézz csak körbe!	21
Csóróság	21
Restanciák	22
Titkos társaságok	22
Fenekedőkhöz	23
Idegen	23
Egyedülvalóság	24
Szociális evolúció	25
Élünk, hogy dolgozzunk	25
Írói ambíció	26
Két hazugság	26
Igazgyöngy dogma	27
Ábrándból valóság	27
Megtartók	28
Psz!	29
Mielőtt lopnál	30
Képviselő	30

Erdei süppedék	31
Halottak a múltban	32
Naponta	32
Macskamódi	35
Mitől döglük a légy?	36
Úri folt	37
Iskola ma	38
Ők is készülődnek	39
Igaz ember szerelme	40
furcsa empátia	40
Madárraj	41
Egyszer: csak szeretni	42
Nyomasztó	43
Portáról	44
Napi gyakorlat	44
Idegen tollak egy előadásból	45
mármint, is	45
Kolonc vagy konc	47
Nincs választás	47
Ha jó ember vagy	48
Kiapadhatatlan forrás	48
lelki összecsapások	49
Téli aforizmák II.	49
Verseny nélkül	50
Otthonfoglalás	50
Gondolati szerelem	52
A teremtés nyelve	53
Halakat etetek	55
Te csak	55
Számkivetett, ha számol	56
Sír-e a lelketlen?	56
Ateista, materialista, szcientista...	57
Más tavasz	58
Szubsztancia	59
kiüresített szófolyam	60
Téli magányban	61
szellemi sajátosság	62

A SZERZŐ ONLINE ELÉRHETŐSÉGEI

Honlap:

<https://vargaarpad.com/>

E-mail:

info@vargaarpad.com
vargaarpad84@gmail.com

Facebook:

<https://www.facebook.com/vargaarpadszerzooldal/>

Instagram:

<https://www.instagram.com/vargaarpad84/>

YouTube:

https://www.youtube.com/channel/UCZpnjCiU9_cpCczWl7CQBbA

Posztmodern mondókák:

<https://mek.oszk.hu/21100/21103/>